

havde givet ham meget alvorlige Advarslser. Værdige Medlemmer erindre ogsaa, at den materielle Ulykke, der overgik denne Mand i Anledning af disse Forsæelser, var Ud-nævnelseren til Dannebrogsmænd. Det syntes Regjeringen ikke var tilstrækkelig; nu er han blevet forfremmet til et af de største Embeder; han er bleven Stiftamtmand i Ribe. Jeg troer, at Regjeringen vil ind-rømme, at den Naade at administrere paa den Naade at holde Disciplin og Justits i Embedsstanden, er nedbrydende for Disciplinen i denne. Naar en Embedsmand ved, at han rolig kan sætte sig udover ikke blot, hvad Bevillingsmyndigheden her har besluttet, men ogsaa sætte sig op mod sine Lovlige Forsætters, Ministrenes, udtrykkelige Befaling og Forbud, at han rolig kan sætte sig ud over det og ikke risikerer andet derfor end at blive forfremmet fremfor Andre og faae større Embeder og Dekorationer, vil Tonen i Embedsstanden blive faa slap og ligegyldig i Retning af Disciplin. Orden og Ydighed overfor Forsættene, at vi blive et aldeles mon-strøst Land i saa Henseende. Det undrer mig, at Regjeringen ikke har den allerfjer-neste Følelse derfor, at Regjeringen ikke har faa megen Følelse for sin Autoritet, at den paa ingen Naade vil taale den Slags Ting, men endogsaa kan gjøre Skridt, der se ud som Belønning derfor. Regjeringen har ganske vist ikke forfremmet denne Mand for at belønne ham for hans Optraeden ved denne Leilighed, men jeg tilstaa, at det er mig umuligt at forstaa, at noget Saadant har kunnet ske. At det skulde være slet for at vise Folkethinget en særlig Haan, tror jeg ikke; dertil er Regjeringen altsor god-modig en Institution og sætter alt for megen Pris paa dette Things Velvillie til at bruge saadanne Midler. Jeg har længe forgjæves søgt Grunden til denne mærkelige Ud-næv-nelse, men jeg tror nu at have fundet den. Der findes nemlig paa Sp. 143 i Amtmæ-ningerne den Oplysning, at for nogle faa Aar tilbage blev der bevilget 5000 Kr. til Udvidelse eller Forbedring af Amtmandsbo-ligen i Ribe. Under den daværende Amt-mand blev Summen ikke benyttet; man an-saa ham maaske ikke for skiftet til at forestaa et saa vigtigt Arbejde. Nu skal denne Sum bruges. Den er allerede stegen fra 5000 til 9000 Kr., det vil sige næsten det Dobbelte, og Foranstaltningernes Omraade er udvidet. Regjeringen har rimeligvis været i Tvivl om, hvor den skulde finde Manden til at forestaa dette vigtige Arbejde; men saa har den sagt: „der har vi jo Manden paa Fær-perne, ham kan vi bruge,“ og saa blev han hentet ned, og sat i Spidsen for dette Ar-

bejde. Det er den eneste Amtmandsbofig, der kræver en nogenlunde stor Udvidelse i Aar. Jeg finder det derfor ogsaa i høi Grad karakteristisk og interessant, at Regje-ringen netop der har fundet den Mand, den søgte. Han maa have vist, at det er Noget, han forstaa sig paa. Jeg tror, at fra Re-gjeringens Standpunkt er denne Forklaring vistnok tilstrækkelig fyldestgjorende, men for os andre er den det næppe. Maa jeg i det Hele, uden at komme nærmere ind paa flere personlige Spørgsmaal, hvad jeg nødig vil, tillade mig at sige, at jeg, og jeg tror de Fleste, har det Indtryk af Regjeringens Em-bedsbesættelser, at de ere dikterede mere af Hensyn til at vise politiske Venner Velvillie end af Hensyn til Tjenestens Løve. Det faar man Indtrykket af ved at betragte de større Embedsbesættelser, der har fundet Sted. Jeg har nævnt to. Jeg kunde nævne flere. Jeg betænker mig ikke paa at udtale meget bestemt, at Regjeringens Embedsbesættelser ikke gjøre Indtrykket af at være dikterede af Hensyn til Tjenestens Løve men af person-lige Følelser, Velvillie eller lignende. Det er meget beklageligt, at dette sker. — Jeg maa ligeledes omtale en anden Sag fra ijsor, der vedrører den ærede Kultusminister. Han har underskrevet en Finantslov, paa hvilken det bestemmes, at tre Forsættere, de Herrer Schandorph, Brosbøll og Thorsøe skulle have Tilskud af Statskassen. Den ærede Minister sagde ganske vist i Landstthinget og ogsaa her, at han forbeholdt sig ikke at udbetale disse Beløb, og paa den Motivering underskrev han Finantsloven. Nu vil jeg tilstaa, at jeg forstaa ikke denne Udfærd. Det forekommer mig, at en Mini-ster maa gjøre et af to, enten underskriver han ikke Loven, og gaar saa ikke ind paa denne Betingelse; eller ogsaa underskriver han Loven og opfylder dens Betingelser. Men dette, at underskrive en Lov, som man ikke selv vil udføre, det kan ikke kaldes andet end en politisk Falliterklæring. Det kan ikke opfattes anderledes, end at Mini-steren har staaet og sagt: jeg tør ikke komme til Folkethinget, de ere mig for stærke, men jeg imber fra den hele Historie bagover, selv om mit Navn staaer under, det betænker jeg mig ikke paa. Det maa den ærede Minister nu om; men jeg finder, at en saadan Frem-gangsmaade ikke er styrkende for Ministeriets Anseelse. Ministeriet maa ikke sætte sit Navn under en Lov, som dog ikke bliver udført. Ministrene maa have Mod til at komme til Folkethinget og sige: det gjør vi ikke, naar det ikke kan ordnes paa anden Naade, saa gaar vi. Men det at sætte sit Navn under en Lov, og saa love sine Tilhængere, at den